

DR. RAJZ MIHÁLY

**AKKOR KISDEDEKET
VIVÉNEK
HOZZÁJA**

SZALÉZI MŰVEK

DR. RAJZ MIHÁLY

Akkor kisdedeket vivének hozzája

A hétéves vagyis elsőosztályú gyermekek
áldoztatása.



SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Dr. Kovács Gabriel censor dioecesanus.
1944. † Josephus Episcopus Vaciensis.
Nr. 5840/1944. Imprimatur. Vacii, die 10-a Octobris

9489. — Don Bosco Nyomda, Rákospalota.
(Felelős: Sarkady J. Alajos)

Akkor kisdedeket vivének Hozzája . . .

Ez az „akkor” Jézus életében volt. De Jézus úgy szeretné, ha nemcsak akkor, hanem azóta is mindig Hozzá vivnék a kisdedeket. A gyermekek nemcsak földi életében voltak kedvencei, hanem ma is. Az Oltáriszentség titokzatos színei alól legszentebb Szívének egész melegségével várja Magához a gyermekeket. Ma is szeretné őket karjába venni, óvólag reájuk kívánja tenni kezét és őket áldásában részesíteni.

Csakhowy a gyermekek ma éppen úgy nem tudnak maguktól Jézushoz menni, mint ahogy földi életében sem maguktól keresték fel Őt. A Szentírás hangsúlyozottan mondja: „kisdedeket **vivének Hozzája . . .**” Kinek a kötelessége elsősorban Jézushoz vinni a gyermekeket? Érdekes, hogy a Szentírás egy szóval sem említi, kik voltak azok, akik Jézushoz vitték a kisdedeket, és mégis erről a kérdéstről sohasem volt vita. Nemcsak a festőművészek, akik számtalanszor gyönyörűbbnél gyönyö-

rűbb képekben festették meg ezt a jelenetet, hanem a legegyszerűbb ember, aki csak olvassa a Szentírást, sőt minden kicsi kisgyermek is úgy érti ezeket a sorokat, hogy a szülők, különösen az édesanyák voltak azok, akik gyermekeiket Jézushoz vitték.

Ugyanígy nem lehet vita arról sem, hogy kinek a kötelessége manapság elsősorban a gyermekeket Jézushoz vinni. Ez a kis írás, Kedves Szülők, Hozzatok intézett felhívás, nagy buzdítás, lelkesítés akar lenni arra, hogy vigyék Jézushoz a gyermekeiteket, hogy minél hamarabb és minél gyakrabban vigyék őket Hozzá a szentáldozásban. Nézzétek, Jézus a tabernákulum csendjében éppen úgy várja gyermekeiteket, amint várta földi életében a Hozzá érkező kisdedeket. Az Istenember mindkét karja tárva, ölelésre kész... óvólag akarja gyermekeitek fölé terjeszteni... áldásra emeli jobbát, hogy gyermekeiteket megáldja... Csak nem tartjátok vissza a kis ártatlanokat ettől az öleléstől?! Csak nem fogjátok éppen Ti, a szülők megakadályozni, hogy Jézus megáldja őket?!

Hagyjátok a kisdedeket Hozzám jönni és ne akadályozzátok őket . . .

Mindig akadnak helytelenül buzgó lelkek, akik a felnőttek számára akarják lefoglalni Jézust. Ilyenek voltak Jézusnak azon tanítványai, akik nem akarták a gyermekeket Jézushoz engedni.

Ma is vannak ilyen komolykodó felnőttek, akik a vallás szent ügyét, Jézus isteni nagyságát látják sértve, ha a gyermekek is részt vesznek a vallási életben. Nem veszik észre, hogy náluk a kísértőnek egy ügyeskedéséről van szó, amellyel távol akarja tartani Jézustól a gyermekeket, és megakadályozni őket abban, hogy saját módjukon és a saját értelmi fokuknak megfelelően szeressék Jézust és vallásosak legyenek.

Jézus ezeknek a fontoskodó tanítványoknak örökre megadta a választ. Szent Márk evangéliuma kifejezetten mondja: „látván azt Jézus, haragra gerjede”, és így mondja nekik az örökre emlékezetes szavakat: „hagyjátok a kisdedeket Hozzám jönni, és ne aka-

dályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa”.

Milyen szomorú lenne, ha Jézus ma éppen Reátok, szülőkre, haragudnék meg, mert Ti is ilyen akadémikusok és fontoskodók lennétek, mint Jézus tanítványai voltak. Vigyázzatok, nemcsak szerepük van a kisdedeknek Isten országában, hanem Ti is csak akkor juthattok be oda, akkor vagytok csak tagjai az Isten országának, ha annak igazságait, olyan egyszerű hívő lélekkel fogadjátok be, mint a kisdedek. Tehát nekünk egyszerű gyermekeké kell válnunk a Mennyei Atya lábainál, amikor hallgatunk kinyilatkoztató szavára, nem pedig a gyermekektől kell azt kívánnunk, hogy felnőttek legyenek, amikor a vallás legszentebb igazságaihoz közelednek.

A hit, amely a nagyanyádban, anyádban lakozott, biztosan tudom, tebenned is megvan . . .

Annak, aki az Istenhez akar eljutni, hinni kell. Annak, aki az Oltáriszentség szent titkát valósággá akarja tenni élete számára, szintén nincs más út, mint a hitnek az útja. A hit megszerzé-

séről mondja Szent Pál ezeket az érdekes gondolatokat: a gyermekben annak a hitnek kell élnie, amely szüleiben és nagyszüleiben is megvolt. Érdekes, Timoteus Szent Pál tanítványa volt: ő tanította a hitre, és Szent Pál mégsem azt a hitet sürgeti nála, amelyet tőle kapott a tanításakor, hanem azt a hívő lelkületet, amelyet szüleitől és nagyszüleitől örökölt.

Ma sem szabad azt várnotok, Kedves Szülők, hogy a gyermek majd az iskolában megtanulja a hittant és ezzel birtokában lesz a hit legdrágább kincseinek. Nagyon későn lenne és a gyermek egész életére szóló, szinte pótolhatatlan hiányt jelentene, ha először az iskolában hallana erről a legszentebb Titokról.

Az első szavak között, amelyet a gyermeked kiejt, ott kell lennie Jézus legszentebb nevének is. Az első képeskönyvek között, amelyet gyermeked kezébe adsz, ott kell lenniök a kis Jézus életéről szóló képeknek is. Meglátod, a gyermek egyik játékának sem fog oly boldogan örülni, egyikre sem fog oly féltve vigyázni, mint erre.

Legtöbb kisgyermek önként meg fogja csókolni a Jézuska képét.

Azután az első utak között, amelyet gyermeked tipegő lépésekkel megtesz, a templom kapujának kell lennie. Sőt talán, mielőtt a gyermek járnai tudna, el kellene vinned karodon a templomba: még neki nem beszélhetsz ilyenkor az Úr Jézusról, de ha jó katolikus szülő vagy, már Jézusnak ilyenkor is sokat kell beszélned róla.

Egy egész pici leánnyal beszéltem egyszer az Oltáriszentségben lakó Jézusról. Megkérdeztem: „tudod-e, hogy a templomban, hol lakik az Úr Jézus?” A válasz az volt: „nem tudom megmondani, de meg tudom mutatni.” — Milyen nagyszerű volna, ha a te gyermeked is előbb tudná megmutatni, hogy hol lakik a szentségi Jézus, mielőtt még ezt szavakkal kifejezni képes lenne.

Aki nem ég, az mást sem gyújt lángra . . .

A szülők, akik Jézus kortársai voltak, nem vitték volna Jézushoz gyermekeiket, ha maguk is élő hittel nem hittek volna Jézusban, és meleg szere-

tettel nem szerették volna Öt. Kedves Szülők, ma is erre lenne nagy szükség hogy először Bennetek legyen meg az élő hit az Oltáriszentség iránt és Ti lángoljatok előbb az Oltáriszentség szeretetétől. A gyermekek lelkében sem tudja más meggyújtani az Oltáriszentség után sóvárgó, hívó szeretetnek a tüzét, csak az, aki maga is lángol ettől a szent tűztől.

Taikosuma császár a 17. században nagy keresztény-üldözést rendezett Japánban. Kiirtotta a püspököket és a papokat. Lemészárolta a városokban lakó keresztényeket. Csak a hegyek között eldugott apró kis falvakban maradtak meg a keresztény családok. De ezek annyira buzgó keresztények voltak, hogy 250 év múlva, amikor ismét hittérítők jöttek Japánba, ezekben a falvakban sértetlenül megőrizve találták a katolikus hitet. A katolikus szülők papok és püspökök nélkül is helyesen adták gyermekeiknek tovább a hitet. — Ennek azonban nemcsak üldözések idején kellene így lennie. A katolikus családokban nemcsak a családi háznak, földnek, kincseknek kel-

lene apáról fiúra szállnia, hanem a lelki kincseknek is, és elsősorban a katolikus családok legnagyobb és legdrágább kincsének: az Oltáriszentségbe vetett hitnek és a Nagyszentség felé irányuló szeretetnek. Ha ezeket csak a hitoktató igyekszik az iskolában a gyermekek lelkébe ültetni, akkor már elkéstünk az ültetéssel. Ezeket a szülői házban a pici gyermek még egészen porhanyóan puha lelkébe kell ültetni.

Ehhez szükséges azonban, hogy ez a drága kincs a szülők birtokában legyen, mert senki olyasmit nem hagyhat gyermekének örökségbe, ami nem az ő tulajdona. Őrizzék a hit szent tűzét a mi családjaink úgy, mint a japán katolikusok és akkor, ha ők így lángolnak, majd tűzre fogják gyújtani gyermekeiknek lelkét is a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Üdvözítő iránt, aki ma is nagy szeretettel várja Magához a gyermekeket.

A szülők kötelessége ...

Az Úr Jézus parancsát, hogy „engedjétek hozzám jönni a kisdedeket” az Egyház kifejezetten, mint a szülők kö-

telességét tanítja. X. Pius pápa híres rendeletében nyomatékkal mondja, hogy az évi gyónási és áldozási parancs, mely minden értelmét használó katolikusra, így már az értelmüket használó gyermekekre is vonatkozik — a szülőket terheli. Az atyának, illetőleg az atya helyettesének és a gyóntatónak együttes kötelessége a gyermeket első szentáldozáshoz bocsátani. Ugyanez a rendelet határozza meg azt, hogy a gyermek gondozóinak kötelessége gondoskodni arról is, hogy az elsőszentáldozás után gyakran, ha lehet minden nap, koruknak megfelelő áhítattal járuljanak a szent asztalhoz.

Az Egyháznak e parancsa csak egy hideg és hitetlen korban kelthetett megütközést. Ma azonban, amikor a szülők annyira érzik, hogy a gyermeknek nemcsak testi életével tartoznak törődni és nemcsak földi boldogulását kell előkészíteniök, hanem elsősorban a lelki életével kell törődniök és a gyermek örök boldogságának előkészítése is kötelességük. Ma a buzgó szülők maguktól jönnek a lelkiatyához és maguk tanácskoznak a plébánosukkal

arról, hogy mikor vigyék első szentáldozáshoz gyermeküket.

Milyen aggódva nézik az édesanyák, mikor jön a kis gyermeküknek első foga! Hogy megjegyzik a napot, amelyen az első szót kiejtette, az első lépést megtette. Később milyen félve néznek reá, hogy szépen fejlődik-e, erősödik-e! Mennyire bánatos lenne az a szülő, akinek a gyermeke valamilyen rettenetes kór következtében megállna a fejlődésben. Ugyanilyen gonddal kell a gyermek lelki fejlődését is nézni: kerül-e a rosszat és teszi-e a jót. Az egyházi törvény ezt akarja, Szülők, a lelketekre kötni: Ti magatok vigyázzatok a gyermek lelkére és figyeljétek, mikor érkezik el arra a korra, hogy a rosszat meg tudja különböztetni a jótól.

Ez a szülők kötelessége. A plébánosnak arra kell ügyelni, hogy valakit a gyermekek közül értelmének használata előtt vagy kellő előkészület nélkül ne engedjen az első szentáldozáshoz és gondoskodnia kell arról, hogy azok pedig, akik értelmüket már használják és kellőképpen elkészültek, minél előbb

részesüljenek ebben az isteni eledelben.

A jó és a rossz megkülönböztetésének ével.

Amilyen aggodással várjátok a gyermek első fogait, amilyen örömmel örültek első szavának és első lépéseinek, ugyanolyan aggodással kell tehát az elé az idő elé néznetek, amikor öntudatosan képes cselekedni: nézni a lépésekre, amelyeket a jó vagy a rossz útján tesz meg a gyermek. Erre az időpontra azért kell a szülőknek nagy gonddal figyelniök, mert az Egyház szándéka szerint ez az első szentáldozás ideje.

Ezt az időt X. Pius, a nagy lelkipásztorpápa a gyermekek első szentáldozásáról szóló rendeletében a 7-ik életévben állapítja meg. Jól kell tehát erre az időre vigyázni, amikor gyermeked az első lépéseit teszi meg az igazság birodalmában. Ilyenkor könnyen mehet nemcsak a jó irányba, hanem az eredeti bűnnel örökölt nagy gyöngetség következtében a rossz útra is. Ezért ebben az időben kell őt az Úr Jézus testével erősíteni, hogy az első lépése-

ket, amelyektől annyi függ a későbbi életében is, a jó irányba tegye.

Attól nem kell félned, hogy a gyermeked nem rendelkezik még elégséges hittani tudással. X. Pius azt mondja, hogy a teljes katekizmust majd később is apránként megtanulhatja. A szentáldozás idején elég, ha annyit tud, hogy az Úristen létezik, aki a jókat jutalmazza, a rosszakat pedig megbünteti. Ezen felül hinnie kell, hogy az egy Istenben három személy van, és hogy a Fiúisten emberré lett. Mondjátok ezt nekem, Kedves Szülők, hogy a jó katolikus családban, hány éves korukban tudják ezt már a gyermekek! Hiszen a pici gyermek tudja már, hogy a jó Isten mennyire örül, ha ő jót tesz, és milyen szomorú, s megbünteti őt, ha valami helytelent tett volna. A Szentháromság titkát megvallja már a gyermek, amikor — három-négy éves korában kell ennek történnie — keresztet vet az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. A Megtestesülés titkának lényegét hiszi az első karácsonykor, mikor megsejti, hogy ki a jászolban fekvő kis gyermek. Végül az

Oltáriszentséget milyen jól meg tudja különböztetni a közönséges kenyértől az a gyermek, aki már évekkal előbb tudta, hogy ki lakik az oltárszekrényben és ki az, akit édesatyja és édesanyja a szentáldozáskor magukhoz vesznek. Látjátok, Kedves Szülők, a jó katolikus családban a gyermek a jó és a rossz megkülönböztetésének éveiben már rendelkezik azzal a tudással, amely az első szentgyónáshoz és szentáldozáshoz feltétlenül szükséges.

Ennél többet pedig az egyházi törvénykönyv sem kíván. Hanem még azt hangsúlyozza, hogy a halálveszedelemben lévő gyermeket már akkor is lehet a szentáldozáshoz bocsátani, ha a hitigazságokat még nem ismeri, de az Úr Jézus szent testét a közönséges kenyértől meg tudja különböztetni és azt tisztelettel imádni tudja.

Az elmondottakon felül még mind a két törvény azt mondja, hogy a gyermekek koruknak megfelelő áhitattal járuljanak a szentáldozáshoz. Erről az áhitatról csak azt mondom, hogy nézetek meg egyszer hétéves korukban áldozó gyermekeket és szégyelni fog-

játok magatokat eleven hitük és tiszta áhitatuk láttára.

A Magyar Püspöki Kar tanftása.

Röviden hallgassátok meg, Kedves Szülők, hogy a Magyar Püspöki Kar hogyan rendelkezett a gyermekek első szentáldozásának idejéről. Nekünk mindenben szigorú kötelességünk főpásztoraink szavát követni.

Az első szentáldozás idejére egyszerűen csak idézi a Püspöki Kar az egyházi törvénykönyv rendelkezését. Nem is tehetne másként. Halljuk tehát: „Minden mindkét nemű hívő, miután a megkülönböztetés éveit azaz az értelem használatát elérte, tartozik egyszer egy évben legalább húsvétkor az Ol-táriszentséget magához venni. Arra nézve, hogy mikor éri el a gyermek az értelem használatát, a 88. kánon azt mondja: a hetedik életéve betöltése után az értelem használatát föl kell tételezni.”

A halálveszélyben lévő gyermekek áldozásáról is csak ismétli a Magyar Püspöki Kar az általános egyházi törvényt: „Halálveszély esetén, hogy az

Oltáriszentséget a kisdedeknek kiszolgáltatni szabad és kötelező legyen, elég, ha azok Krisztus testét a közönséges eledeltől megkülönböztetni és tisztelettel imádni tudják. Nem szabad tehát engedni, hogy hat-hét éves gyermek a szentségek fölvétele nélkül haljon meg."

Tovább is idézem a Püspöki Kar rendeletét a halálveszélyben lévő gyermekek áldozásáról, ez egyéb gyermekek számára is igen tanulságos: „Még ha oly fogyatékos lenne is a vallási tudása, hogy a hit főigazságait sem ismeri, lelke üdvének biztosítására a szentségehez bocsátandó. A szükséges lelki készütséget megszerzi azzal, hogy a lelkiatya biztosítja őt arról, hogy a szentostyában az Úr Jézus van jelen, aki különösen szereti a gyermekeket. S ha látja a gyermek, hogy a jelenlévők az Oltáriszentség előtt letérdelnek és mély tiszteletet tanúsítanak, maga is tisztelettel telik el és gyümölcsözőleg áldozik."

Egészséges gyermekektől több tudást kíván a Püspöki Kar. Jó, ha ezt is halljátok, Kedves Szülők, hogy mi ez

a több tudás: „Ismerniök kell legalább az u. n. főbb igazságokat, minő Isten léte és igazságossága, Szentháromság, a Fiúisten megtestesülése. Előnyös, ha ennél többet is tudnak, de nem felelne meg az Egyház szándékának, ha csak azért halasztanók el a szentáldozás idejét, hogy többre taníthassuk meg a gyermekeket. A fő különben nem is a tudás, hanem a hit, ez a gyermekben erősebb lehet, mint a felnőttben.”

A gyónási előkészületről ezt a tanítást kapjuk: „A gyónási formula, tükör nem szükséges. Gyónás előtt megvizsgáljuk velük a lelkiismeretet, felsorolva az összes gyermek-bűnöket és felindítjuk velük a bánatot... A következő alkalmakkor a gyónási és áldozási előkészítés mindig alaposabb lesz, a gyermek a szentségekhez járulva tanul meg gyónni és áldozni, s bölcs lelki vezetés mellett, „isteni” gyógyszer segítségével megőrzi a keresztségi ártatlanságát, amelyet különben nem egy közülük elvesztett volna.”

„A szentségekhez járulást ily módon az anyaszentegyház parancsolata mindazok számára kötelezővé teszi, akik a

húsvéti idő elérkeztével a hetedik életévüket betöltötték.”

Jézus magához hasonlókká teszi a gyermekeket.

Ne csodálkozzatok azon, Kedves Szülők, hogy az első szentáldozás így elsősorban a Ti gondotok. A gyermek nevelése és főként lelki nevelése a szülők kötelessége. A katolikus iskola később megoszthatja Veletek ezt a gondot, de vállatokról teljesen el nem veszi. Viszont az Úr Jézus éppen a nevelés terhét akarja megosztani, amikor Magához hívja gyermekeiteket a szentáldozáskor, hogy nagyrészen levegye vállatokról a nevelés gondját. Jézus azt ígéri a szentáldozáshoz járulóknak, hogy Hozzá hasonlókká teszi őket. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne.” Ez az ígéret gyermekeitekre is vonatkozik. Jézus oly szorosan akarja őket magával egyesíteni, hogy egészen Hozzája hasonlítsanak. Itt persze nem külső hasonlóságról van szó, hanem lelki hasonlóságról. A gyermekek lelkületét a szentáldozás révén úgy alakítja az Úr Jézus, hogy egészen

olyan legyen, mint az ő lelkülete volt gyermekkorában.

Lehetséges-e ennél kedvesebb és biztatóbb ígéret? Nagyobb öröm? Jézus maga veszi kezébe a gyermek lelkét és maga alakítja saját isteni példája szerint. Nem kell-e akkor, Kedves Szülők, minél jobban sietnetek, hogy mielőbb az első szentáldozáshoz menjen a gyermek? Hiszen a szentáldozáskor az isteni Nevelő, az isteni Gyermekbarát kezdi a lelki fejlődést irányítani. Mennyivel könnyebb dolgokat lesz. Ezentúl maga az isteni Bölcsesség és Jóság vezeti a gyermek lelkét. Látjátok, milyen jó Hozzátok az Egyház, milyen gondos a Magyar Püspöki Kar, amikor azt akarja, hogy épen abban az időben, amikor a gyermek rossz útra is mehetne, mielőtt először megfontoltan rosszat tenne, az Úr Jézushoz viszi. Itt akar neki erőt adni, hogy a gyermek öntudatosan válassza a jót. Meg kell őt erősíteni a jóban, még mielőtt rosszá válnék. A szentáldozás tüzeiben még jobban a lelkébe kell égetni Jézus képét, nehogy a bűn letörölhesse azt.

A vadócba rózsát oltok.

A keresztségben csodálatosan tisztává lett a kicsi gyermek lelke, de megmaradtak a rossznak a csírái, a rosszra való hajlandóságok. Ezek éppen a hétéves kor körül kezdenek a gyermekben ébredni. Az ártatlan kisgyermek egy durva kis vadóccá kezd ilyenkor átalakulni az eredeti bűn maradványainak hatása alatt. Hány szülő gondos szeme veszi szomorúan észre, hogy az ártatlan kis gyermekből milyen engedetlen makacs, durva kis vadóc válik a hétéves kor után.

A kertészek a csemetét minél korábban igyekeznek a nemes ággal beoltani. Ha a csemete már fává alakult és teljesen kifejlődött benne a vad természet, akkor már nagyon nehéz azt megnesemíteni. Amíg fiatal, szinte észrevétlenül átveszi a nemes ág természetét.

Milyen oktalan volt az a szokás, amikor a szülők először megvárták, hogy a gyermek elromoljék, kifejlődjék benne a vad természet és azután engedték a szentgyónáshoz és a szent-

áldozáshoz. A gyermeket előbb oltják be himlő ellen, mielőtt beteg lenne. Nagyon késő lenne már a fertőzés után oltani a gyermeket. Ne várjuk meg a lelki fertőződés idejét sem. Az Úr Jézus teste és vére a legcsodálatosabb oltóanyag, amely mindennél jobban fogja védeni a kis gyermeket a fertőzéstől. Az isteni Üdvözítő maga az a szent oltóág, amely a kis vadócba oltva, azt a saját nemes természete szerint alakítja.

A tejesedény.

A katakombákban gyakran láthatunk egy kedves képet: a tejesedényt hordozó bárányt. Vagy egy másikat: két galamb iszik egy tejesedényből. A bárány az Úr Jézus jelképe. A tejesedény pedig az édes ételt, az Oltáriszentséget jelenti, amelyet nekünk az Úr Jézus, az isteni Bárány hoz. A két galamb pedig, amely az edény szélén ül és iszik a tejből, a szomjas emberi lelkeket jelképezi, amelyek az édes eleddel üdítik szomjúságukat. Az öskeresztények az egészen kicsi, még értelmüket sem használó gyermekeket is

megáldoztatták. Valóban az értelmüket használó gyermekek számára az Oltáriszentség ilyen édes étel.

Az Úr Jézus, az Isten Báránya, hozza ezt a drága eledelt azon gyermekek számára, akik meg tudják különböztetni a közönséges ételtől. Édes étel ez az ő számukra! — Valahol a missziókban történt, hogy a hittérítő a kis négereket készítette elő a szentáldozásra. A tanítás közben egy kis óvoda is az iskolások közé került és kérte az atyát, hogy ő is mehessen a szentáldozáshoz. Az ránézett, és csak annyit mondott: te még nagyon fiatal vagy, majd ha nem lesznek tejfogaid, akkor te is áldozhatsz. — Mi történik egy-két perc múlva? — Véres szájjal jön a kis néger. Kiverte az összes tejfogait egy kövel, csakhogy ő is szentáldozáshoz mehessen.

Ezt a nagy vágyódást a szentáldozás után és a fájdalmas áldozatok szíves vállalását szinte minden gyermeknél észrevehetjük, ha kellőképpen elmagyaráztuk nekik lelkünk csodálatosan édes eledelének a titkát. — Meglátjátok, Kedves Szülők, hány kicsi gyer-

mek fogja magából hősieen kiverni a gyermekbűnök apró tejfogait, csakhogy minél előbb a szentáldozáshoz mehesen. Pedig az igazi változás majd csak a szentáldozás után fog beállni lelkében, amikor a szentségben lakó Jézus ereje és nevelő hatása kezd megmutatkozni rajta. Akkor kezd Jézus képére alakulni.

Milyen is volt a gyermek Jézus, akinek vonásait a gyermek magára ölti a szentáldozásnál?

Engedelmes vala nekik . . .

Minden nevelés az engedelmességen alapszik. Ezért sír szomorúan anyyi édesanya, s ezen bosszankodik anyyi édesapa, hogy az ő fia vagy kisleánya nem fogad szót, nem akar engedelmeskedni. Hányszor halljuk a panaszt: „Már majd kibeszélem a lelkemet, büntethetem, jutalmazhatom őt, de szót még sem fogad. Rettenetes ez a gyermek. Nem olyan ez mint a többi. Tessék mondani, mit csináljak vele?”

Jézus mennyire más volt. Egész gyermekkoráról ezt a fontos kijelentést jegyezte fel Róla a Szentírás: „Enge-

delmes vala nekik..." — s ezzel eleget is mondott. Mert ha egy gyermek engedelmes, akkor az minden jóra tanítható, nevelhető, alakítható. Akkor annak a jövője miatt nem kell sírni a szülőnek.

Az Úr Jézus azért megy a szentáldozásban a gyermekhez, hogy képére és hasonlatosságára alakítsa őt, még mielőtt a bűn eltorzítaná lelkében az isteni képmást. Lehet egy szülőnek nagyobb öröme, mint az a tudat, hogy Jézus majd megolvasztja a gyermeknek még amúgy is viaszpuha lelkét, és kiéget belőle minden makacsságot és önfajúságot, a saját engedelmességét fogja belevésni. A gyermek-lélek ismét hajlik majd a jó szóra.

Szent Márk evangéliumában olvasuk, hogy egy süketnémát visznek az Úr Jézus elé. Jézus megszánja a szerencsétlen beteget, félre vonja a tömeg elől. Füleibe bocsátja ujját, nyelvét nyálával érinti és meggyógyítja őt. A tömeg körülötte fölkiált: „Mindent jól cselekedett; a süketeknek visszaadta hallásukat és megszólaltatta a némákat.”

Ti Szülők, kik ma is érzitek, hogy lelkiileg milyen süketnémákká kezdenek válni gyermekeitek: nem hallgatnak a jó szóra, nem tudnak szépen beszélni, hanem helyette durván visszafelelesnek Nektek. Hozzátok az Oltáriszentségben lakó csodatevőhöz őket. Jézus ma sem vesztette el isteni erejét. Ma is meg tudja gyógyítani az engedelmességükre süket füleket és megszólaltatja a jó szóra néma nyelveket.

Növekedék bölcsességben és kedvességben ...

Ez a második mondat, amelyet a Szentírás Jézus gyermekkoráról számonkíra följegyez: „Növekedék bölcsességben és korbán és kedvességben Istennél és az embereknel.” Minden szülőnek ez a legfőbb gondja és aggodalma, hogy nőjön és fejlődjék a gyermeke. Jézus ezzel akarta a gyermek életének az útját megmutatni, hogy maga is végigélte a korbán való fejlődést, amelyet minden gyermek megtesz. Ezzel egyúttal a bölcsességben és a kedvességben való haladásnak a példáját akarta adni minden gyermek számára.

Hány gyermek nem követi Jézust ebben a fejlődésben. Sokkal inkább olyan-
nak látszanak a gyermekek, mint ami-
lyennek az evangéliumi gyermek apja
láthatta szegény fiát: mintha egy lélek
ragadná meg őket is, amely rángatja
őket, hogy tajtékoznak bele. A rossza-
ságnak a lelke marcangolja őket, hogy
szinte fogaikat csikorgatják néha. Az
emberi tanácsadók olyan tanácstalanul
állnak a gyermekek előtt, mint Jézus
tanítványai álltak az ördögtől megszáll-
lott gyermek mellett. Nem tudnak rajta
segíteni.

Jézushoz kellene vinni a gyermeket,
Kedves Szülők, úgy amint ez az édes-
apa tette. Élő hittel kérni: „Mester,
kérek Téged, tekints az én fiamra.”
Még inkább meg sem kellett volna vár-
ni, amíg a gyermeket a rossz szellem
hatalmába keríti. Még mint kis ártat-
lan gyermeket kellett volna Jézushoz
vinni, hogy növekedése, lelki fejlődése
azt az irányt vegye, amely Jézus növe-
kedésének iránya volt. Még mielőtt
ezek a rossz tulajdonságok kifejlődtek
volna nála, a szentáldozás által Jézus-
hoz hasonlíthatott volna. Ha idejében

vitted volna az Úr Jézus asztalához, megfigyelhetted volna nála, hogy nemcsak korban növekszik, hanem a gyermek Jézus egyedülálló bölcsesége és ellenállhatatlan kedvessége is kezd lelkének arculatán kialakulni. Ne féljen tőle senki, hogy a korai és az ezt követő gyakori szentáldozás koravénné teszi. Jézus igazán nem volt koravén! Hanem kedvesen és bölcsen a saját korának megfelelő módon növekvő és fejlődő gyermek.

Milyen boldogok a szülők, akiknek gyermekei úgy nőnek a bölcseségben és kedvességben, miként Jézus nőtt! Akinek az életében nincsenek ilyen ördögtől való megszállottsághoz hasonlító szomorú korszakok. Édesapák! Édesanyák! Siessetek a kellő időben Jézushoz gyermekeitekkel és meqlátjátok, hogyan fejlődnek nemcsak korban, hanem a bölcsességben és kedvességben is. Isten és ember egyformán örömeiket foqják találni bennük! Olyanok lesznek, mint a gyermek Jézus! Nála vonzóbb és kedvesebb gyermeket igazán nem tudunk elképzelni!

Visszaadá őt atyjának.

Ezek a szavak állnak az ördögös gyermek meggyógyítása után a Szentírásban: „Visszaadá őt atyjának.” Ugyanezen szavakat olvashatjuk a naimi ifjú meggyógyítása után: „és átadá őt anyjának”. Jézus sem a föltámasztott naimi ifjút, sem pedig a meggyógyított ördögös gyermeket nem tartja meg a maga számára, hanem szüleinek adja őket vissza. Azt akarja, hogy egészen a szülőké legyenek. Az ördögös fiú apja egyetlen gyermeke volt. Hasonlóképen a naimi ifjú egyetlen fia anyjának. Jézus nem akarja a síró szülőket megfosztani, nem azért gyógyítja meg őket, nem azért támasztja fel, hogy a szülőktől elvegye. Nem tartja meg saját magának, hanem visszaadja szüleiknek, hogy egészen övéik legyenek.

Kedves Szülők, élt-e a történelem folyamán valaki, aki a szülőknek olyan jóakarójuk lett volna, mint Jézus, akit a szülők könnyei oly könnyen hatottak volna meg?! Isteni mindenhatóságát semmire sem használta oly könny-

nyen, mint a szülői könnyek letörlésére. Három halottat támasztott fel és ezek közül kettőt azért, mert nem bírta nézni a gyermekek holtteste fölött síró szülők könnyeit. Azt pedig, hogy a vakok, süketek, némák, bénák és az ördögtől megszállottak közül hányan voltak gyermekek, hányat soha nem gyógyított volna meg Jézus, ha nincsenek gondos jó szüleik, akik Jézus elé vitték szegényeket, azt felsorolni sem tudjuk.

Jó Szülők! ma se féljeteK Jézushoz vinni a gyermekeket, Jézus nemcsak meggyógyítja őket lelki gyöngeségeikből, hanem visszaadja őket Nektek, visszaadja őket a családnak. A legotthonosabb, a családhoz, a szülőkhöz, a testvéreikhez legnagyobb szeretettel ragaszkodó gyermekek azok lesznek, akik korán, azután pedig gyakran keresik fel az Úr asztalát. Az a meleg szeretet, amelyet az Úr Jézus a szentáldozáskor a szívükben szétáraszt, éreztetni fogja melegét az otthonban is. Szülők és testvérek egyformán érezhetik annak édes melegségét.

A kánaáni asszony és a kafarnaumi százados.

A kánaáni asszony ördögtől megszál-
lott leányáért maga könyörgött az Úr
Jézushoz. A kafarnaumi százados pe-
dig zsidókat küldött Hozzája követség-
be beteg szolgájáért. Jézus először
semmit sem felelt az asszonynak, szin-
te mereven visszautasította utóbb. A
százados hívására azonnal készségesen
útnak indult. A végén azonban mind-
kettőnek teljesítette kérését. A messzi-
távolból kiűzte az ördögöt a beteg
leányból, és meggyógyította a szolgát.
Mindkét csodát egyformán okolta meg
az Úr. Az asszonynak azt mondta: „Ó,
asszony, nagy a te hited, legyen, amint
kívánod.” A százados szolgájának meg-
gyógyításakor így nyilatkozott: „Még
Izraelben sem találtam ekkora hitet.”
Jézus még távolra is gyógyított, ami-
kor hitet látott: sem az asszony leá-
nya, sem a százados szolgája nem vol-
tak jelen a csodánál.

Kedves Szülők, ha Jézusnak ekkora
hatalma volt, hogy a távollévőt is meg-
tudta gyógyítani, mekkora hatalmat
gyakorol akkor Ő maga szeretetének

szentségéből, amikor oly közel van a gyermekhez, akit meg akar gyógyítani. Szívéből minden melegséget, minden tisztaságot és jóságot át szeretne ültetni abba a kicsi szívbe, amelyet ilyenkor egészen Ő dobogtat.

Csak legyen Bennetek, drága jó Szülők, olyan hit az Úr Isten erejében és olyan okos szeretet a gyermekek iránt, amilyen a kánaáni asszonyban és az istenfélő századosban volt. Hozzátok idejében a gyermeket az Úr asztalához. Éreztétek meg Jézus legszentebb Szívének vágyát, hogy mennyire kívánczik Ő maga is a tiszta gyermeki lelkekbe szállni. Éreztétek a kimondhatatlanul nagy felelősséget a gyermek földi és örök jövőjéért, s igyekezzetek azt Jézussal megosztani. Jézus teljes isteni erejével vár itt az Oltáriszentiségben. Várja, hogy hozzátok gyermekeiteket, hogy minél előbb hozzátok Őhöz. Várja, hogy isteni életének gazdagságát árássa a gyermekek lelkébe, még mielőtt ezekben az ártatlan lelkekben a kegyelem élete hervadni kezdene.

